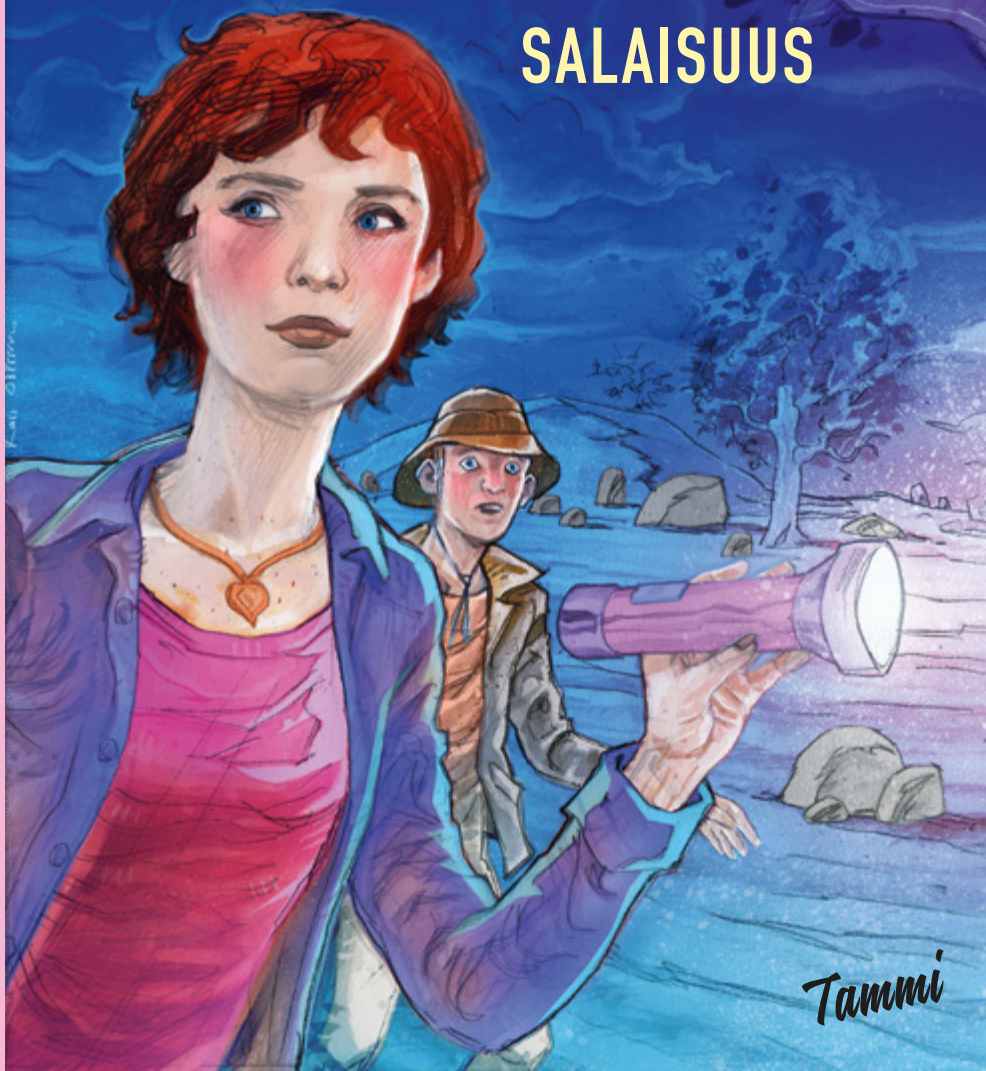

CAROLYN KEENE

Neiti Etsivä

JA VANHAN TAMMEN
SALAISSUUS

Tammi

NEITI ETSIVÄ -SARJA

Neiti Etsivä ja kadonnut testamentti	Neiti Etsivä ja valepuvun arvoitus
Neiti Etsivä kummitustalossa	Neiti Etsivä ja ankkurin arvoitus
Neiti Etsivä maksaa velkansa	Neiti Etsivä ja kummituskaruselli
Neiti Etsivä kohtaa kolmion	Neiti Etsivä ja valokuvan arvoitus
Neiti Etsivä kallioluolassa	Neiti Etsivä ja smaragdisilmäinen kissa
Neiti Etsivä ja hämähäkkisafiiri	Neiti Etsivä ja kassakaapin arvoitus
Neiti Etsivä ja vanhan linnan arvoitus	Neiti Etsivä ja eskimon salaisuus
Neiti Etsivä ja mallinukan arvoitus	Neiti Etsivä ja kadonneen kaupungin salaisuus
Neiti Etsivä Skotlannissa	Neiti Etsivä ja vanhan pitsin arvoitus
Neiti Etsivä ja robotti	Neiti Etsivä ja noitamerkki
Neiti Etsivä ja lohikäärmeen arvoitus	Neiti Etsivä ja lentävän lautasen arvoitus
Neiti Etsivä ja kadonnut lasimaalaus	Neiti Etsivä ja Venetsian kummitus
Neiti Etsivä kummitussillalla	Neiti Etsivä ja Siniparran huone
Neiti Etsivä ja 99 askelman arvoitus	Neiti Etsivä ja tanssivan nukan arvoitus
Neiti Etsivä ja balettitossujen arvoitus	Neiti Etsivä ja samettinaamio
Neiti Etsivä ja jalokivilippaan arvoitus	Neiti Etsivä ja teatterilaitan arvoitus
Neiti Etsivä ja ranneketjun arvoitus	Neiti Etsivä ja turkisvarkaat
Neiti Etsivä ja linnanmuurin arvoitus	Neiti Etsivä ja inkojen aarre
Neiti Etsivä ja pahanilmanlintu	Neiti Etsivä ja vanhan kirjaston kummitus
Neiti Etsivä ja postivaunujen arvoitus	Neiti Etsivä ja kiinalainen juttu
Neiti Etsivä ja outo viesti	Neiti Etsivä ja karnevaaleissa
Neiti Etsivä ja Krokotiilisaaren arvoitus	Neiti Etsivä ja morsius-hunnun arvoitus
Neiti Etsivä ja aavekartanon arvoitus	Neiti Etsivä ja timanttiryöstö
Neiti Etsivä ja Peililahden salaisuus	Neiti Etsivä ja kadonnut keulakuva
Neiti Etsivä ja kolmastoista helmi	Neiti Etsivä karjatilalla
Neiti Etsivä ja kolminkertainen konnuus	Neiti Etsivä ja kulta-äärre
Neiti Etsivä ja kadonnut kilpahevonen	Neiti Etsivä ja Kalliolinnan arvoitus
Neiti Etsivä ja salaperäinen kultanaamio	Neiti Etsivä ja näyttelijättären yllätys
Neiti Etsivä ja mannekiinin salaisuus	Neiti Etsivä ja hurjat hevoset
Neiti Etsivä ja intialainen sormus	Neiti Etsivä Atlantilla
Neiti Etsivä ja intiaaninukan arvoitus	Neiti Etsivä ja salaperäinen kirje
Neiti Etsivä ja hopeaverkon vanki	Neiti Etsivä ja kuiskaava patsas
Neiti Etsivä ja siivekäs leijona	Neiti Etsivä ja vanhan tammen salaisuus
Neiti Etsivä ja kadonnut perijätär	
Neiti Etsivä ja paha enne	

CAROLYN KEENE

Neiti Etsiväi

JA VANHAN TAMMEN
SALAISUUS

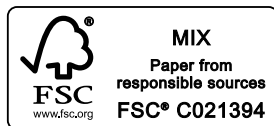
Suomentanut

ESA MELA

TAMMI

HELSINKI

Kannen kuva: Kari Sihvonen

Ulkoasu: Laura Lyytinen

Alkuteos *The Message in the Hollow Oak*

© Copyright 1935, 1972 by Simon & Schuster, Inc.

Copyright Renewed

NANCY DREW and NANCY DREW MYSTERY STORIES

are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.

This edition is published by agreement with Grosset & Dunlap, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-30-9668-7

INTIAANIKESÄN ARVOITUS

– Paula, sinun on tultava New Yorkiin, kuului ääni puhelimesta.

Kahdeksantoistavuotias Neiti Etsivä säpsähti sanat kuulleessaan. Oliko tämä jonkinlainen jekku? Vaiko täyttä totta?

– Mutta miksi ihmeessä, Eloise-täti?

Eloise Drew naurahti kuullessaan epäilevän sävyn veljentyttärensä äänessä. – Arvoitusta ratkaisemaan, hän vastasi.

Paula huokaisi helpotuksesta. – Huh, säikytit minut pahan kerran. Ilmoituksesi kuulosti ihan siltä kuin olisin joutunut johonkin poliisikuulusteluun. Mutta kerrohan nyt siitä arvoituksesta. Se kiinnostaa minua kovasti!

Paulan suureksi pettymykseksi hänen tätinsä sanoi, että asia oli liian pitkä ja monimutkainen puhelimesta kerrottavaksi. – Soitinkin kysyäkseni, haluaisitko tulla käymään luonani ja tavata erään salapoliisiystäväni. Hän kaipaa apua tämän visaisen tapauksen ratkomisessa.

Paulan pulssi kiihtyi. Hänhän oli vain harrasteliijaetsivä. Miten ihmeessä hän voisi auttaa ammattilaista, joka on saanut koulutuksen rikollisten kiinniottamiseen?

– Eloise-täti, kerro nyt vähän enemmän! Paula rukoili

sipaisten punertavanvaaleita hiuksiaan, jotka valuivat hänen kauniille kasvoilleen.

– En, jätän sen ystäväni huoleksi. Hänen nimensä on muuten Boyce Osborne. En voi sanoa mitään muuta kuin sen, että tapauksen selvittely edellyttää, että matkustat Illinoisiin.

– Kuulostaa jännittävältä, Paula vastasi. – Minun täytyykin kysyä isältä, onko hän jo ehtinyt suunnitella ensi viikonlopuksi jotakin minunkin osalleni.

Eloise-täti nauroi taas. – Olemme jo askeleen sinua edellä. Hän on jo antanut sinulle luvan tulla New Yorkiin. Voisitko tulla jo huomenna iltapäivällä?

– Voin toki, nuori etsivä vastasi. – Nähdään huomenna, Eloise-täti.

Paula laski puhelimen kuulokkeen. Ajatus uudesta, visaisesta tehtävästä kiehtoi häntä. Viihtyisään olohuoneeseen astuessaan hän huudahti: – Vai niin! Mitä kaikkea täällä minun selkäni takana sovitaankaan!

Carson Drew, eräs kotikaupunkinsa River Heightsin arvostetuimmista asianajajista, kurkisti sanomalehtensä takaa. Hän oli pitkä, komea mies, joka oli jäänyt leskeksi Paulan ollessa vasta kolmevuotias.

Nähtyään tyttärensä kiusoittelevan katseen hän huokaisi. – Aiotko lähteä sinne? hän kysyi.

– Tietenkin aion, Paula vastasi. – Oletko koskaan kuulut, että olisin nyrpistänyt nenääni jollekin tehtävälle? Ehkäpä Bess ja George antavat minulle huomenna kyydin lentokentälle.

Bess Marvin ja hänen serkkunsa George Fayne olivat Paulan parhaat ystävät ja hän tuskin malttoi odottaa pää-

sevänsä kertomaan heille uusimmasta tehtävästään. Salaa hän toivoikin, että hekin voisivat tavalla tai toisella osallistua sen ratkaisemiseen.

Paula kiiruhti puhelimen ääreen ja soitti tytöille. He innostuivat kumpikin Paulan uutisista ja lupasivat viedä ystävättärensä lentokentälle.

Puhelun päätettyään Paula meni keittiöön kertomaan perheen taloudenhoitajalle, Hanna Gruenille, New Yorkin matkastaan. Tämä äidillinen nainen, joka oli pitänyt Paulasta huolta rouva Drewin kuolemasta lähtien, hymyili ja sanoi: – Viethän tädillesi minulta lämpimiä terveisiä.

– Totta kai vien, Paula vastasi.

Seuraavana päivänä Bess ja George saapuivat. Bess oli pulleahko, vaalea tyttö, jolla oli lystikkäät hymykuopat. George sen sijaan oli hyvin hoikka ja urheilullinen ja hänellä oli lyhyt, tumma tukka. Kumpikin oli pukeutunut rentoihin kesävaatteisiin.

– Oi, Paula, oletpa sinä tyylikäs! Bess huudahti kun hän serkkunsa tavoin ihaili nuoren etsivän kaunista, vaaleaa pukua.

Hannan hyvästeltyään tytöt ajoivat suoraan River Heightsin lentokentälle ja Paula riensi New Yorkiin lähtevän koneeseen.

Puolivälissä iltapäivää Paula asteli kerrostaloon, jossa hänen tätinsä asui. Hissi odotti tyhjänä ja ovi avoinna alakerrassa. Hän astui sisään ja painoi neljännen kerroksen nappia.

Ovi sulkeutui ja hissi alkoi hitaasti nousta. Toisen ja kolmannen kerroksen välillä se yllättäen pysähtyi. Siinä samassa myös valot sammuvat.

– Voi, ei! Paula harmitteli. – Virta on katkennut!

Paula kaivoi käsilaukustaan taskulampun ja valaisi sillä oven vieressä olevia painikkeita. Hän painoi nappia, jossa oli kellon kuva, mutta mitään ei tapahtunut.

– Mitä minä nyt teen? hän tuumi. – Jos virtaa ei ole, en mitenkään voi saada hissiä liikkeelle.

Paula odotti useita minuutteja, että sähkökatko loppuisi, mutta niin ei käynyt. Hän alkoi jyskyttää ovea. Joku varmasti kuulisi metelin ja tulisi tarkastamaan mitä on tekeillä. Mutta ketään ei vain kuulunut.

Paula päätti huutaa. – Apua! Apua! En pääse hissistä ulos!

Tuntui, että ehti kulua melkein iäisyys ennen kuin hän kuuli kaukaa miehen äänen vastaavan:

– Olen jo tehnyt ilmoituksen hissistä. Sähkönjakelussa taitaa olla häiriöitä. Missä olette?

– Toisen ja kolmannen kerroksen välillä, Paula huusi.
– Yrittäkää saada minut ulos täältä!

– Koettakaa pysyä rauhallisena! mies huusi takaisin.

Seuraavat kymmenen minuuttia vallitsi täysi hiljaisuus ja masennus valtasi Paulan mielen. Oliko mies sittenkin mennyt tiehensä ja pettänyt lupauksensa? Kuinka kauan hän joutuisi olemaan hissiin teljettynä?

Lopulta sama vieras mies kysyi kuuluvalla äänellä:
– Kuuletteko ääneni?

– Kuulen, Paula vastasi. – Saako joku pian hissin liikkeelle?

– Eipä taida saada, mies huusi takaisin. – Ilmoitin asiasta talonmiehelle ja hän on soittanut hissiliikkeen korjaajalle. He eivät voi tehdä asialle mitään. Tässä kaupunginosassa on sähkökatkos. Teidän täytyy vain odottaa kärsivällisesti.

Paula piti pettymyksensä omana tietonaan. – Juuri kun minun piti saada kuulla uudesta tehtävästäni! hän harmiteli itsekseen. Sitten hän tuli ajatelleeksi tättään ja Boyce Osbornea. Hehän varmasti ihmettelivät, missä hän viipyi.

– Oletteko vielä siellä? Paula huusi.

– Olen.

– Minä olen Paula Drew ja olen tullut tapaamaan tättäni, Eloise Drewia. Hän asuu neljännessä kerroksessa. Voisitteko ystävällisesti mennä hänen luoksensa ja kertoa hänelle, mitä on tapahtunut?

– Teen sen heti, mies lupasi.

Pian talonmieskin saapui ja muutkin kolmannen kerroksen asukkaat olivat kokoontuivat paikalle. Ihmiset huusivat: ”Voi poloista!”, ”Pysykää rohkeana!” ja ”Eikö tämä olekin kauheaa?”.

Hetken kuluttua tuttu ja turvallinen ääni kutsui:
– Paula?

– Eloise-täti! Kuinka helpottuneeksi Paula äkkiä olonsa tunsikaan.

– Kultaseni, olen pahoillani että tässä pitikin käydä näin, mutta olen aivan varma, että pääset sieltä tuossa tuokiossa.

Paula ja hänen tätinsä jatkoivat keskustelua ja silloin tällöin Boyce Osborne tai joku naapureista kannusti Paulaa. Kokonainen tunti oli jo kulunut. Sitten yhtäkkiä hissiin syttyi jälleen valo ja helpotuksesta huokaisten Paula nousi neljänteen kerrokseen.

Eloise-täti halasi Paulaa. Paulan täti oli pitkä ja ihasuttava nainen, ammatiltaan opettaja. Hän saattoi tytön asunnolleen ja esitteli hänet Boyce Osbornelle.

– Sano Boycey vain niin kuin kaikki muutkin, mies

sanoi ja puristi Paulan kättä. Yksityisetsivä oli keskipitkä mies ja vaikka hän näyttikin jotensakin karskilta, hänellä oli silti ystävällisen näköiset kasvot ja Paula ihastui hänen hymyynsä. Kuinka suuresti hän poikkesikaan sarjakuvien salapoliisihahmoista!

– Toivon, että pian pääsemme yhdessä ratkomaan arvoitusta, Paula sanoi. – Kertokaa jo toki tehtävästä, joka meidän tulisi selvittää.

Boycey hymyili. – Emme ratko sitä yhdessä, hän sanoi. – Sinä saat selvittää sen omin neuvoin.

Paula jäi katsomaan häntä silmät ymmyrkäisinä. – Omin neuvoinko? hän kysyi.

Eloise-täti keskeytti heidät. – Mitäpä jos jättäisin teidät kaksi sopimaan asiasta sillä aikaa kun valmistan päiväl-
listä?

Kun Eloise-täti oli mennyt keittiöön, Boycey Osborne istuutui tuolille Paulan viereen. – Ensiksi minun on kai kerrottava, että joukko meitä etsiviä on perustanut oman kerhon. Vietämme usein lomapäiviämme yhdessä ja samalla kilpailemme keskenämme jonkin tehtävän ratkaisemisesta. Palasimme hiljakkoin Illinoisista – tyhjin käsin tällä kertaa. Kun mainitsin asiasta tädillesi, hän naurahti oitis ja sanoi: ”Lyön vetoa, että veljentyttäreni löytäisi onttoon tammeen kätketyn viestin”.

– Onttoon tammeen kätketyn viestin? Paula kysyi otsaansa rypistäen.

– Nyt saat kuulla koko tarinan, Boycey aloitti. – Kerhomme tämänvuotinen niin sanottu arvoitusleikki osoit-
tautuiakin yllättäen kiperämmäksi kuin tavanomainen rois-
tojen jäljitystyö. Illinoisin osavaltiossa, Cairoksi kutsutulla

jokisuistoalueella elää taru Kanadasta saapuneesta, ranskalaisesta lähetyssaarnaajasta. Kertoman mukaan tämä mies, jonka nimi oli Père François – isä François – olisi kätkenyt jonkin erittäin tärkeän viestin. Hän oli vaeltanut kylästä toiseen käännättämässä algonkini-intiaaneja.

– Sitten yhtäkkiä irokeesi-intiaanit saapuivat suurin joukoin ja olivat murskata hänet alleen. Tämä tapahtui vuonna 1680. Isä François pakeni, mutta hän oli saanut osuman nuolesta. Myöhemmin eräs uudisraivaaja löysi hänet tajuttomana kilometrien päästä taistelukentiltä. Mies hoiti häntä ja hän palasikin tajuihinsa, mutta ehti sanoa vain: ”Arvokas viesti ontossa tammessa...” Sitten hän kuoli.

– Surullinen tarina! Paula tokaisi. – Mistä päättelet, että salaista viestiä ei ole vielä löydetty, tai että ontto puu ei ole jo aikapäivää kaatunut myrskyssä ja lahonnut sen tien?

Boycey hymyili. – Huomaan, että olet todellakin näppärä nuori neiti ja että sinulla on hoksottimet paikallaan.

Kohteliaisuuden kuullessaan Paula riemastui ja sanoi: – Kenties perin nuo piirteet isältäni. Mutta kertokaa toki lisää. Miksi te luovuitte etsinnöistä?

– Ensinnäkin lomamme päättyi ja meidän oli palattava tänne, mies vastasi. – Mutta kyllä me jotakin ehdimme saada selville. Ilmeisestikin isä François halusi jättää jälkipolville merkinnät niistä intiaanikylistä, joissa hän oli käynyt. Löysimme onton tammen, joka oli kaatunut myrskyssä. Sen rungossa oli pullistuma, jonka vuolimme auki.

Puunkuoren alta paljastui lyijylaatta, johon oli kaiverrettu ”Père François 1675”. Tämän alapuolella oli vielä

nuoli. Puun rungosta ei löytynyt mitään. Joku joukostamme osasi päätellä, mihin suuntaan nuoli oli alun perin osoittanut. Lähdimmekin kulkemaan itään päin, mutta meidän oli jo aika lentää takaisin kotiin ennen kuin uusi ontto tammi löytyi.

– Olen hämmästynyt, Paula sanoi. Miten kolmesataa vuotta vanha puu, joka oli ontto jo vuonna 1675, voi olla vielä olemassa?

Boycey kertoi Paulalle, että tammet ovat hyvin sitkeitä puita, joiden tiedetään eläneen useita satoja vuosia, niinpä ei ollutkaan kovin erikoista, että löysimme kolmesataavuotiaan yksilön. – Et muuten tainnut tietääkään, että tammi on myös Illinoisin osavaltion nimikkopuu.

Etsivä kääntyi lähemmäs Paulaa ja kysyi: – Haluaisitko sinä jatkaa minulta ja ystäviltäni kesken jääneen jutun selvitystä?

Paulan silmät säihkyivät innostuksesta. – Juuri nyt en keksi mitään mitä mieluummin haluaisin tehdä.

– Hyvä! Boycey sanoi. – Toivotankin sinulle paljon onnea työssäsi.

Eloise-täti ilmoitti, että päivällinen oli valmis. Aterian aikana keskusteltiin edelleen onton tammen viestistä.

– Kaikki tuo kuulostaa todellakin jännittävältä, Eloise-täti totesi. – Boycey, haluaisin vielä kysyä sinulta jotakin. Luuletko, että Paula voi täysin turvallisesti mielin matkustaa tuolle alueelle ja aloittaa tutkimuksensa?

Etsivä mietti jonkin aikaa ennen kuin tohti vastata kysymykseen. Lopulta hän sanoi: – Ehkäpä minun todellakin pitäisi varoittaa eräästä asiasta. Meillä etsivillä oli nimittäin hieman hankaluuksia erään miehen kanssa.

Tämä mies, jonka nimi on Kit Kadle, haluaa kiihkeästi itse löytää viestin ja hän sanoi ystävälleni, ettei hän anna minkään mahdin maailmassa estää häntä saamasta sitä käsiinsä!

KIUSALLINEN MATKATOVERI

Eloise-täti laski haarukoimansa palan paahtopaistia ja katsoi Paulaa suoraan silmiin.

– Paula, en ollenkaan pidä siitä, mitä kuulen tästä herra Kadlesta. Jos hän kerran on noin innokas löytämään sen onnttoon puuhun kätketyn viestin, hän saattaa hyvinkin olla vaarallinen. Tuskinpa hän mielellään seuraisi sivusta, kuinka joku tyttö osoittautuisi häntä nokkelammaksi, ja jos onnistuisit tehtävässäsi, hän olisi heti valmis käymään kimppuusi ja ryöstämään sinut.

– Voi, Eloise-täti, etköhän sinä nyt näe asiat aivan liian synkässä valossa?

Boycey Osborne vastasi. – Eloise, minustakin sinulla on liian synkkä kuva asiasta. Tarkoitukseni oli vain kehottaa Paulaa pitämään silmänsä auki siltä varalta, että Kit Kadle sattuisi vielä liikkumaan niillä main. Hän on hyvinkin saattanut jo luopua etsinnöistä, aivan kuin ystävänikin.

– Taidatte olla oikeassa, Eloise-täti myönsi. – Oli miten oli, Paula, isäsi saa lopulta päättää, saatko lähteä vai et.

Paula nyökkäsi. Hän ymmärsi toki, että Eloise-täti vain halusi suojella häntä, eikä suinkaan riistää häneltä sitä iloa, joka uuden tapauksen ratkaiseminen hänelle tuotti.

Paulan ystävät olivat kerran jos toisenkin yrittäneet suostutella häntä luopumaan harrastuksestaan, josta hän kuitenkin hyvin paljon piti. Hänestä jokainen uusi tapaus tuntui kiehtovalta ja hän pysyi tuskin nahoissaan ennen tutkimusten alkua. Nyt hän odotti jo kiihkeästi pääsevänsä mitä pikimmin Illinoisiin ratkomaan uutta tehtävänsä.

Boycey sanoi: – Olen pahoillani, että mainitsin koko Kit Kadlesta. Minun tietääkseni hän on vain kova uhoamaan eikä hänellä aina ole puhtaat jauhot pussissaan. Mutta en minä häntä vaarallisena pitäisi.

Etsivä otti taskustaan esiin kartan. Siihen oli merkitty iso, punainen rasti. Hän selitti, että juuri tuolta paikalta hän ystävineen oli löytänyt onton tammen.

– Tässä on vielä joitakin valokuvia, Boycey jatkoi ja näytti kuvia, joissa näkyi satojen vuosirenkaiden kirjoma kanto sekä jonkin matkan päässä tästä pensaiden keskellä lojuva, kaatunut puunrunko. Kuvassa näkyi selvästi se osa runkoa, jonka Boycey oli veistänyt auki lyijylaatat kohdalta.

– Jos puunkuori tavalla tai toisella vahingoittuu, etsivä selitti, – vaurioitunut kohta kasvaa vähitellen umpeen.

Yhtäkkiä Boycey Osborne napsautti sormiaan. – Jotakin muistui juuri mieleeni. Aika lähellä tätä tammea suoritetaan paraillaan kaivauksia. Työtä tehdään Paulsonin yliopiston arkeologian laitoksen johdolla ja sinne on opiskelijoilla vapaa pääsy. Kaivauksia johtaa Theresa Bancroft. Kaivauksilla työskentelevät tytöt ja Neiti Bancroft asustavat vuokratessa maatalossa. Pojat puolestaan majoilevat vajaan kilometrin päässä sijaitsevassa toisessa vanhassa talossa.

– Olen varma, etteivät tytöt pahastuisi jos majoittuisit heidän luokseen. Pulmana on vain se, että neiti Bancroftiin on vaikea saada yhteyttä. Hänellä ei näet ole puhelinta ja hän käy vain silloin tällöin kaupungissa noutamassa postia.

Paula kiitti etsivää tiedoista. – En mitenkään voi mennä sinne asumaan, jos en saa johtajaan yhteyttä, hän tuumi, mutta ei puhunut asiasta toisille mitään.

Kymmeneltä Boycey ilmoitti, että hänen täytyi lähteä. Hän puristi lämpimästi Paulan kättä ennen lähtöään.

– Keskity vain huolella tehtävään, olen varma, että saat sen tavalla tai toisella ratkaistua, hän sanoi ja hymyili leveästi. – Pian pääsenkin kertomaan ystävilleni, että eräs tyttö ratkaisi vanhan tammen arvoituksen!

Paulaa nauratti. – En halua tuottaa sinulle pettymystä, mutta olet antanut minulle todella vaikean tehtävän.

Eloise-täti huomautti, että olisi suoranainen ihme, jos Paula pystyisi ratkaisemaan arvoituksen noin vähäisten johtolankojen pohjalta. Hänen veljentyttärensä oli samaa mieltä.

Seuraavana aamuna Paula palasi kotiin. Herra Drew ei ollut kotona, mutta Hanna Gruen tervehti häntä ja halusi oitis kuulla millaisesta tehtävästä oli kysymys.

Paulan selostuksen kuultuaan taloudenhoitaja pudisteli päätään. – Isäsi ei ikimailmassa anna sinulle lupaa lähteä Illinoisiin, ellet sitten saa joitakin ystäviä mukaasi matkalle.

Hanna oli oikeassa. Kun Paula ehdotti asiaa isälleen illalla, tämä ravisti päätään.

Huomattuaan kuinka pettyneeltä Paula näytti hän sanoi: – Kun Eloise-tätisi kysyi minulta, voisitko ryhtyä selvittä-

mään tätä tapausta, hän ei maininnut, että työskentelisit yksin. Se olisi liian vaarallista sinun yksin hoidettavaksesi. Mutta jos Bess ja George voivat lähteä mukaasi, saat suostumukseni.

Siinä silmänräpäyksessä Paula puhuikin jo Bessin kanssa puhelimesta ja kertoi tälle tehtävästä.

– Voi, kuinka jännittävää! Bess huudahti. – Mutta mitä ne siellä oikein kaivavat?

Paula selitti ja Bess tokaisi: – Tarkoitatko, että voisit joutua kaivamaan esiin oikeita luurankoja?

– No, tuskinpa sentään, Paula vastasi. – Vaikka sitähan opiskelijat siellä juuri tekevät. Me vain asuisimme samalla maatilalla.

– Me? Bess kysyi.

– Sinä, George ja minä.

– Milloin aiot lähteä? Bess kysyi.

– Ehkä jo huomenna.

Bess sanoi, ettei se mitenkään sopinut hänelle ja Georgelle.

– Olet tainnut unohtaa, että serkkumme Marian Shaw vihitään ensi viikolla ja meidän on määrä olla morsiusneitoja.

– Niinpä tietenkin, Paula myönsi.

– Mutta jos et heti saa vanhan tammen arvoitusta selvitettyä, George ja minä voisimme ehkä tulla myöhemmin avuksesi.

Paula tiesi, että olisi turha vaiva yrittää saada hänen isiinsä pyörtämään päätöksensä, niinpä hän ei virkannut asiasta sanaakaan. Sekä Paulan isä että Hanna huomasivat kuinka allapäin tyttö oli.

Seuraavana aamuna, ennen töihin lähtöä herra Drew sanoi: – Olen pahoillani, mutta minusta sinun ei todellakaan olisi viisasta olla siellä aivan yksin. Kukaties neiti Bancroftilla ei edes ole tarpeeksi tilaa sinulle!

Paula nyökkäsi ja antoi suukon isänsä poskelle. Kun tämä oli jo mennyt töihin ja Paula oli auttanut Hannaa siistimään keittiön, puhelin pirahti.

Paula riensi puhelimeen ja vastasi: – Ned! Voi kuinka hauska kuulla äänesi!

Ned Nickerson oli hauskannäköinen, tummatukkainen opiskelija, joka pelasi Emersonin jalkapalloseurassa. Paula oli usein selvittelyt tapauksia yhdessä Nedin kanssa.

– Soitin sinulle toissailtana ja sain kuulla, että olit matkustanut New Yorkiin. Oliko se huviretki vai joko sinä taas olet alkanut selvittää jotain uutta tapausta? Ned kiusoiteli.

Paula kertoi Nedille koko tarinan ja sanoi lopuksi olevansa hyvin pettynyt, koska ei voinutkaan lähteä Illinoisiin.

Seurasi hetken hiljaisuus, sitten Ned sanoi: – Maltahan mielesi! Sain juuri loistavan idean. Paulsonissa opiskeleva serkkuni sattuu olemaan menossa Theresa Bancroftin kaivauksille. Hän on tosi mukava tyttö. Haluaisitko, että otan yhteyden häneen? Te voisitte kahteen pekkaan vielä keksiä jonkin keinon. Hänen nimensä on Carswell – Julie Carswell.

Paulan sydän oli pompata kurkkuun. – Olen varma, että isä hyväksyisi sen.

Ned lupasi heti ottaa yhteyden serkkuunsa ja kysellä häneltä tarkemmin kaivauksista ja tiedustella, olisiko maa-

talossa tilaa Paulalle. Myöhemmin iltapäivällä, kun herra Drew antoi tyttärelleen luvan lähteä Julien seurassa, Paulan mieliala kohosi jälleen.

Kahden päivän kuluttua Julie vihdoin soitti Paulalle. Esiteltyään itsensä hän sanoi: – Minusta on todella mahdollista, että tulet kaivauksille. Maatalossa on tilaa vaikkamillä mitalla. Yritän saada yhteyden Theresaan – meillä on kaikilla tapana sinutella häntä – mutta jos se ei onnistu, voit silti aivan hyvin tulla kanssani.

– Voi, Julie, sinä olet suurenmoinen! Paula huudahti eikä ollut uskoa, että hänellä saattoi olla näin hyvä onni.

Julie ehdotti, että he tapaisivat Riverside-hotellissa St. Louisin kaupungissa seuraavana päivänä. – Tuskin maltan odottaa, että tapaamme toisemme, hän lisäsi. Paulaa nauhatti, niin iloinen hän oli: – Minä ajattelin juuri ihan samaa!

Seuraavana aamuna Bess ja George antoivat Paulalle kyydin kaupungin liepeillä sijaitsevalle lentokentälle, missä hänen oli määrä nousta suoraan St. Louisiin lentävään vuorokoneeseen. George etsi autolle pysäköintipaikan ja tytöt kiiruhtivat lentoasemarakennukseen. Bess ojensi Paulalle paketin.

Paula näytti hämmästyneeltä. Bess hymyili ja totesi: – Leivoin sinulle vähän pikkuleipiä eilen illalla. Toivottavasti niiden kantamisesta ei koidu kovasti ylimääräistä vaivaa?

– Eipä tietenkään, Paula vastasi. – Kiitos, se oli herttaisesti tehty.

Paula sujautti rasian pikaisesti matkalaukuunsa. Sitten hän asteli lähtöselvitykseen ja hänen matkatavaransa katosivat näkyvistä liukuhinnaa pitkin.

– Olisin todella toivonut, että olisitte voineet tulla mukaani, Paula sanoi. – Älkää unohtako, mitä lupasitte. Jos en ole ratkaissut tapausta siihen mennessä, kun häät ovat ohi, tulettehan te varmasti?

– Tietenkin tulemme, George vakuutteli.

Paula halasi tyttöjä hyvästiksi ja nousi koneeseen. Alati valppaasti ympäristöönsä tarkkailevana tyttönä Paula oli ollut panevinaan merkille, että eräs mies oli seurannut noin kymmenen minuutin ajan hänen toimiaan. Nyt mies oli asettunut jonoon aivan hänen jälkeensä. Vaistonvaraisesti Paula puristi tiukemmin käsilaukkuaan siltä varalta, että mies yrittäisi pihistää sen.

Koneeseen noustuaan Paula jo nauroi omille ajatuksilleen. Mutta hetkeä myöhemmin, kun hän oli istuutunut ikkunan viereen, häntä harmitti, että tuo sama mies istahdikin juuri hänen viereensä. Mies aloitti keskustelun hänen kanssaan.

– Oletteko aiemmin käynyt St. Louisissa? hän kysyi.

– En, Paula vastasi totuudenmukaisesti ja kääntyi katsomaan ikkunasta ulos.

– Onko siellä kenties joku teitä vastassa? muukalainen uteli edelleen.

– On toki, Paula vastasi ja toivoi, että keskustelu loppuisi tähän.

Mutta mies puhui puhumistaan, kyseli missä Paula aikoi asua, miksi hän oli menossa St. Louisiin ja kauanko hän aikoi viipyä kaupungissa. Paula alkoi antaa yhä välttelevämpiä vastauksia.

Paula uumoili, mihin mies kysymyksillään oikeastaan tähtäsi. Alkoiko hän ehdottaa hänelle tapaamista, vai oliko

hän kenties perillä Paulan matkan tarkoituksesta?

Kone oli jo ilmassa ja pian matkustajat saivat irrottaa turvavyönsä. Lentoemäntä käveli käytävällä ja tarjosi aikakauslehtiä, Paulakin pyysi itselleen lehden toivoen siten voivansa osoittaa häiritsevälle matkatoverilleen, että hän halusi mieluummin lukea kuin keskustella. Mutta ei siitä ollut mitään hyötyä. Mies jatkoi puhumista ja esitti toinen toistaan tungettelevampia kysymyksiä.

Lentokone matkasi kovalla vauhdilla ja Paula toivoi, että jokin näkymätön voima kiidättäisi sen siinä silmänräpäyksessä St. Louisiin. Koska se kuitenkin oli mahdotonta, hän päätti nousta tuolistaan ja kävellä kohti lentokoneen peräosaa, missä äänistä päätellen valmistauduttiin jo lounaan tarjoiluun.

Paula nousi seisomaan. Hän pyysi anteeksi ja astui miehen jalkojen ylitse.

Paula riiputti käsilaukkuaan toisessa kädessään ja kun hän niin kiireesti lähti, mieskään ei huomannut, että laukun hihna tarttui hänen tuolinsa käsinojaan.

Paulan astuessa käytävälle hänen laukkunsa aukesi ja koko sen sisältö lensi lattialle!

Mies ponkaksi välittömästi pystyyn ja alkoi auttaa Paulaa noukkimaan tavaroita lattialta. Paulan suureksi harmiksi mies katsoi tarkkaan jokaista esinettä ennen kuin pudotti sen takaisin laukkuun. Käytävän toisella puolella istunut naismatkustaja nousi myös tuolistaan ja auttoi Paulaa tämän henkilökohtaisten tavaroiden kokoamisessa.

– Sattuipa ikävästi, nainen sanoi ja kuiskasi sitten Paulalle: – Teidän on parasta pysytellä erossa tuosta miehestä. Hän on oikea kiusankappale!

– Mitä tarkoittatte? Paula kysyi.

Ennen kuin nainen ehti vastata, kone syöksyi ilmakeuhkupaani. Koneen tärähtäessä alaspäin Paula lensi päistikkaa käytävän lattialle.

KUKA HALUAA ESTÄÄ NEITI ETSIVÄN TUTKIMUKSET ARKEOLOGIEN LEIRILLÄ?

Neiti Etsivä ystävineen matkaa arkeologiselle leirille tutkimaan ikivanhaa arvoitusta. Heidän pitää löytää onttoon tammeen kätkeyty korvaamattoman arvokas vanha viesti. Pian salaperäinen vastustaja alkaa pahasti sotkea Paulan puuhia ja aiheuttaa häiriöitä kaivauksilla. Oikeaa puuta etsiessään Paula joutuu jännittäviin seikkailuihin niin kaivauksilla, Ohio-joella, vanhassa rosvoluolassa kuin autiotallossakin.

N84.2
ISBN 978-951-30-9668-7
KANNEN KUVA: KARI SIHVÖNEN
GRAAFINEN SUUNNITTELU:
LAURA LYYTINEN
WWW.TAMMI.FI

9 789513 096687